

Coordonator Leda Bazaar: OW
SHAUKI AL-GAREEB ks

James
Patterson
și
David Ellis

DRAGUL MEU MINCINOS

Traducere din limba engleză de
ALUNIȚA VOICULESCU

LEDA BAZAAR

JAMES PATTERSON AND DAVID ELLIS

LIES HE TOLD ME

Copyright © 2024 by James Patterson

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through Graal Literary Agency.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR, un imprint al CORENT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

*Pentru Jim și Jill Kopecky,
prieteni pentru totdeauna!*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PATTERSON, JAMES

Dragul meu mincinos / James Patterson și David Ellis; trad. din lb. engleză de Alunița Voiculescu. - București: Leda Bazaar, 2025

ISBN 978-606-088-873-4

I. Ellis, David

II. Voiculescu, Alunița (trad.)

821.111

UNU

AȘA L-AM PIERDUT PE DAVID.

Totul a început chiar aici, pe poteca de pe malul râului Cotton, spre sfârșitul lui septembrie. Mergeam alături de David, el îmbrăcat cu cămașă și cravată, eu în rochie, dar cu sacoul lui pe deasupra. Nu fusese nevoie să îi spun că mi se făcuse frig. Și-l dăduse jos singur când se înțetise vântul, așezându-mi-l apoi ca pe o pătură electrică peste umeri. Pentru mine, David însemnase mereu căldură; de fapt, era ca un radiator uman și, de obicei, nu puteam dormi prea aproape de el în pat, noaptea.

— Ce facem aici? l-am întrebat.

În dreapta noastră, râul Cotton șerpuia prin oraș. Era liniștit în perioada asta a anului, în special din cauza frigului neobișnuit – vorbim de temperaturi sub zece grade –, mult prea tăios chiar și pentru cei mai înfocați iubitori de ski-jeturi sau mici ambarcațiuni care se încăpățâneau să ignore faptul că vara se sfârșise.

— Faci o plimbare împreună cu soțul tău, de ziua lui. Îi îndeplinești moșului o ultimă dorință.

— Ei, hai... Nu ești moș la 42 de ani! l-am contrazis și l-am ciupit de braț. Și să-ți mai dau o veste, amice: nici nu arăți a moș!

A râs în hohote, dar era adevărat. „Moș” ar fi ultimul cuvânt pe care l-aș putea folosi vreodată pentru a-l descrie pe David – imaginea încarnată a sănătății, musculos, atent îngrijit, mereu cu zâmbetul radios pe buze.

— E din cauza cheliei, a spus el. Ascunde împutinarea părului și firele albe.

Nici astea nu erau adevărate, din câte puteam observa eu. Arătase mereu așa, chiar din prima zi în care îl întâlnisem, cu 13 ani în urmă. Nu toți bărbații pot purta cu succes un cap ras, însă nu era cazul lui David. Primul meu gând, atunci când l-am cunoscut, a fost că era profesor de sport sau poate un fost fotbalist care se apucase de alergat la maratoane după ce se retrăsese din fotbal.

— Aici, stop! mi-a spus.

— Chiar aici, în mijlocul potecii? De ce?

— Cum adică de ce? s-a mirat. Ai spus că facem tot ce vreau de ziua mea.

— Mda, așa am zis, i-am răspuns. Dar mă gândeam la mine îmbrăcată într-o uniformă de asistentă medicală sau ceva de genul acesta. În fine, nu contează, tu hotărăști!

David a mai făcut zece pași înainte, apoi s-a întors cu fața spre mine. În spatele lui se vedea podul Anna, unul dintre acele poduri vechi și scârțâitoare, cu grinzi cu zăbrele, care mă duc cu gândul la tiribombele de la bălci, deși arăta de-a dreptul grandios în după-amiaza târzie, profilat pe cerul de un portocaliu fluorescent și cu râul colorat în nuanțele apusului dedesubt.

Părea o scenă desprinsă de pe o carte poștală.

— Aici eram! a spus el. Prima dată când te-am văzut.

Îmi aduceam aminte. Evident că îmi aduceam aminte. Se opri fix în acel loc să-și tragă sufletul după o alergare și privea către râu. Eu alergam din direcția opusă înspre el și

mă oprisem în locul în care stăteam acum ca să-mi potrivesc sonorul în căști.

— Ai strigat către mine.

Îmi spusese: „Ce ascuți acolo? Muzică folk? Vreo polcă?” Iar eu râsesem. Fliarta cu mine, nu chiar foarte inspirat, dar ceva m-a atras la el – prosteala lui, încrederea în atitudinea sa jucăușă, de parcă știuse clar, din prima clipă, că ne era merit să fim împreună.

Mi-am amintit de el două săptămâni mai târziu, când ne-am întâlnit din nou, de data asta pe traseul unei curse de 10 kilometri prin oraș. Până la urmă, am alergat împreună, cu un timp slab la sfârșit, însă am râs și am vorbit tot timpul. Au fost unele dintre cele mai plăcute 61 de minute și 38 de secunde din viața mea. În mai puțin de un an, eram deja căsătoriți.

Acum, îmbrăcat cu cămașă apretată la care a asortat cravata din mătase purpurie, David s-a apropiat de mine și și-a sprijinit fruntea de a mea:

— Am știut chiar din clipa aceea, Marcie, de prima dată când te-am văzut în acest loc. Jur că am știut.

Deci asta – *asta* – a vrut el să facă înainte de cina noastră simandicoasă de diseară. Asta a fost dorința lui pentru ziua de naștere. Nu un meci al echipei Bears sau o noapte la Chicago și nici o călătorie la Vegas. Și totuși, îi spusese să ceară absolut orice și-ar fi dorit. Iar el a ales să venim aici, în locul în care ne-am văzut prima dată. Așa era David, banalul și romanticul meu soț.

M-a sărutat ușor, apoi a șoptit:

— Și ce ziceai de uniforma aia de asistentă?

Am râs, iar dinții ni s-au ciocnit. Apoi m-am uitat peste umărul lui David exact în momentul în care un SUV a pătruns cu viteză pe pod și a virat brusc, făcându-l pe șoferul

mașinii care venea din față să claxoneze. SUV-ul s-a izbit cu un zgomot cumplit de poarta laterală a podului, iar balustradele de protecție s-au desprins și tot podul a început să se legene. SUV-ul s-a desprins de el, rămânând doar o clipă atârnat pe margine, de parcă și-ar fi calculat traiectoria cea mai bună către râul de jos...

— Oh, nu! am șoptit.

...după care SUV-ul a cedat în fața gravitației și a atins apa cu bara din față, clătinându-se timp de câteva clipe și părând că poate pluti, înainte să se scufunde sub luciul portocaliu al apei.

David și-a smuls pantofii din picioare și a alergat imediat către mal.

— David, nu! Nu!

— Caută o creangă sau ceva de care să putem apuca! a strigat la mine în timp ce cobora pe panta acoperită de vegetație încâlcită.

— Nu te duce!

— Rămâi pe mal! a mai strigat. Să poți să ne tragi afară. Și sună la 911!

În minte îmi bâzâiau regulile salvamarilor – „Nu aduceți victimele la țărnișă, doar țineți-le pe linia de plutire până când ajung ajutoarele” – și am strigat din nou către David, implorându-l în van:

— David, nu! David, nu!

L-am văzut înotând cu furie spre locul accidentului și am scos telefonul din buzunar.

Și uite-așa, în puțin mai mult de o pocnitură din degete, viața mea nu avea să mai fie niciodată cum a fost.

DOI

IEȘI, DAVID! IEȘI ȘI RESPIRĂ!

Țipătul sirenelor a izbucnit în depărtare. Poliția și pompierii din Hemingway Grove au reacționat rapid, dar nu suficient de rapid.

Mi-am scos pantofii cu toc din picioare, pregătită să sar, dar regulile salvamarilor m-au oprit din nou. David avea dreptate. Cel mai bine era să rămân la marginea apei, să-i pot trage pe oameni pe mal, dacă reușeau să ajungă atât de departe.

Dacă.

— Ieși, David!

SUV-ul căzuse în centrul râului, care avea lățimea aproximativă a unei jumătăți de teren de fotbal – sau cel puțin așa mi se descriesese când eram copil. David înotase cât ai clipi cei 20, poate 30 de metri. Însă nu asta era problema: era un înotător puternic, triatlonist. Problema era cât timp stătuse sub apă după ce ajunsese în locul unde se scufundase SUV-ul. Am încercat să număr secunde, dar nu puteam să-mi păstrez calmul, pentru că nu aveam încredere în numărătoarea mea. 45 de secunde? Un minut? Poate că fuseseră doar 30 de secunde? Poate că încă mai avea timp.

Am luat-o spre apă, aproape alunecând pe pantă. Nici nu-mi puteam imagina să *nu* intru să-l ajut pe David. Dar un gând m-a ținut pe uscat – și nu era vorba despre regulile salvamarilor. A fost un gând urât, dar necesar.

Copiii noștri, Grace și Lincoln. Nu-și puteau pierde ambii părinți într-o singură zi.

Nu-mi venea să cred că puteam să mă gândesc la așa ceva, la faptul că David ar putea dispărea. Avea să iasă până la urmă să ia aer, da? Chiar dacă nu reușea să elibereze șoferul și eventualii pasageri din mașina scufundată, instinctele aveau să-l forțeze să urce la suprafață după aer, nu-i așa?

Erau oameni pe pod care strigau, erau oameni în spatele meu, bicicliști, alergători, toți se opreau și strigau. Unii dintre cei de pe pod filmau cu telefoanele. Toate privirile erau ațintite la apă, și toți așteptam neputincioși.

Sirenele s-au apropiat.

Nu-mi venea să cred ce se întâmplă. Cu doar câteva minute înainte ne giugiuleam în locul în care ne cunoscuserăm, împărțășind o amintire prețioasă și amintindu-mi cât de norocoasă mă simțeam că îl am pe David, și deodată, pur și simplu, el era... Nu, nu puteam să accept că ar fi fost posibil așa ceva.

Trecuse mai mult de un minut de când se afla sub apă. Mi se învârtea capul și, până la urmă, mi-am amintit să respir – ceva ce soțul meu nu putea să facă.

Apoi mi-am pierdut complet simțul auzului, iar lacrimile mi-au încetșat vederea. Atât de multe gânduri și emoții mă bombardau...

- cum o să le spun copiilor; cât de tare vor fi afectați?
- o să iasă afară să respire, sigur că o să iasă;

• cât de nedrept era faptul că el a făcut totul corect în viață, a urmat mereu regulile, a ținut la familia lui, a iubit-o, iar acum părea să fie dus de lângă noi de comportamentul nesăbuit al unui șofer, cel mai probabil, beat;

- o să supraviețuiască, știi asta, îl cunoști pe David;
- de ce a trebuit să fie azi ziua lui, de ce a trebuit să își dorească asta de ziua lui, de ce a trebuit să venim fix aici, de ce nu ne-am putut duce în orice alt loc, oriunde altundeva în lumea asta?

Și simțeam, dar nu mă auzeam, cum plâng, cum țip, cum implor...

Apoi am simțit ca o boare deasupra mea, apoi un curent puternic de aer. Un elicopter cu inscripția HEMINGWAY GROVE RESCUE pe laterale gonia prin văzduh către locul accidentului, în timp ce oamenii de pe pod făceau cu mâna și arătau spre locul din apă.

O să iasă la suprafață să respire, mi-am spus. *Chiar o să iasă.*

Elicopterul se învârtea pe deasupra locului, periculos de aproape de pod. O ușă laterală i-a glisat într-o parte și, cu ajutorul unei pârgii mecanice, a fost coborâtă spre suprafața apei o scară.

Săriți! am implorat în tăcere. *Săriți și salvați-l!*

Dar nu am putut vedea pe nimeni altcineva în elicopter în afara pilotului. Poliția nu avusese timp să adune o echipă de salvare, era doar acel elicopter, care s-o fi aflat cine știe pe unde prin apropiere.

O să prindă scara, mi-am spus. *O să-l ridice și o să-l ducă undeva în siguranță. O să salute mulțimea, ca un erou, după care vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți.*

Trebuie să cred că așa va fi. Trebuie să o cred din toate puterile.

Așa va fi! Trebuie să cred.

Prinde scara, David! Te rog! David, prinde scara și întoarce-te la noi! Nu ne lăsa în ziua în care împlinești 42 de ani, nu când copiii noștri sunt atât de mici și au nevoie de tine; nu când mai avem atât de mult timp rămas împreună.

Prinde scara, David! Fă-o. Acum!

Din apă s-a ridicat o mână care a prins una dintre treptele scării.

TREI

DAVID A FĂCUT O CHESTIE ISTEAȚĂ: NU A ÎNCERCAT să înoate cu bărbatul inconștient înspre malul râului. A rămas exact acolo unde era, cu mâna stângă încolăcită în jurul scării, iar cu dreapta în jurul pieptului bărbatului pe care îl trăsesese din SUV, încercând să reziste curentului apei.

Am rămas pe mal, încă în stare de șoc și cu genunchii înmuiați de sentimentul de ușurare, simțind că tocmai mi se acordase privilegiul unui miracol. Dar David încă nu era în siguranță. Apa aia era rece, iar apa înghețată te secătuieste de vlagă. Cât timp putea să reziste să se țină pe el și pe un om în toată firea afară din apă?

Nu mi-am luat nicio clipă ochii de la el cât am atins din nou butonul pentru 911. „E pe drum o unitate de la pușcașii marini, doamnă”, mi s-a spus.

— Ține-te bine, o să vină o barcă! am strigat, deși eram sigură că David nu mă putea auzi.

Își concentra toată energia pentru a rămâne la suprafața apei, în mijlocul curentului care părea să se intensifice, strovindu-l violent și mutându-l de colo-colo, în timp ce el se agăța cu încăpățânare de scară. Cumva, a reușit să întoarcă